

ELIZA MAZILU

Palatul
de spini
Cântecul umbrelor

VOLUMUL I

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2018

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

O flacără în întuneric

1	11
2	17
3	25
4	38
5	46
6	55
7	63
8	72
9	83
10	92
11	107
12	118
13	127
14	133
15	149

PARTEA A DOUA

Un strigăt neauzit

16	157
17	159
18	171
19	190
20	204
21	222
22	237
23	253
24	266
25	284
26	293
27	305
28	316

PARTEA A TREIA

O scânteie de speranță

29	323
30	325
31	336
32	342
33	357
34	371
35	382
36	396
37	404
38	413
39	426

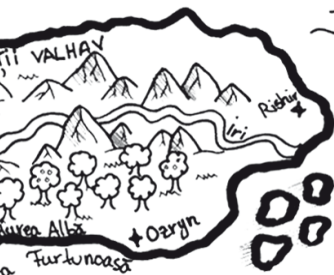
Respect pentru oameni și cărți

40	436
41	439
42	446
43	461
44	471

<i>Mulțumiri</i>	475
------------------------	-----

ORD

EA ESSEAR

lele
gonilor

PARTEA ÎNTÂI

O flacără în întuneric

1

Străzile erau întunecate și pustii. Nu era nicio lumină care să-i ghideze drumul către casa de la marginea orașului, în afară de cea palidă și slabă a felinarelor. Nicio lună sau stea care să o vegheze în bezna nopții. Strânse sacul pe care-l căra în mână, sperând ca nimeni să nu o vadă.

Mai repede, Emryn, mai repede!

Pietrele cubice erau ude și încercă din răspuțeri să nu alunece pe ele. Căsuțele sărăcicioase și chircite zburau prin fața ochilor ei și putea zări oamenii înăutru, râsetele și vorbăria lor răsunând în noapte ca o melodie. *Cum de mai aveau puterea să rădă?*

Nu era nimic frumos sau primitiv în Aelwic, Orașul Sclavilor. Zeci de metri sub nivelul pământului, fără lumina soarelui, fără adierea vântului, fără sărutările reci și nemiloase ale crivățului. Condamnați la o viață de muncă pentru cei mai presus de ei, în străfundurile pământului, ca niște șobolani. Asta era soarta oamenilor din Aelwic, cei cu *sânge murdar*, cum erau numiți. O eternitate petrecută în slujba lor.

Însă ce nu știau stăpânii lor era că de-a lungul secolelor, Aelwic ajunsese să se conducă singur. În absența lorzilor cruzi, oamenii cu cele mai multe resurse făceau legea aici. Ei decideau pentru toată lumea. Nemiloși, barbari, lacomi. Legea lor era una grea iar încălcarea ei era pedepsită cu moartea.

Dacă cineva o vedea, avea să fie următorul lor exemplu public.

De îndată ce își văzu casa izolată de la marginea orașului, ghimpele care părea să-i împungă coastele dispăru. Mama ei stătea cu capul scos pe singura lor fereastră și sări de îndată ce o văzu apropiindu-se.

— Mișcă-te!, strigă ea, gesticulând furioasă către ușa.

Locuința lor era mică și instabilă. Acoperișul amenința să cadă peste ei de ceva luni, găurile și crăpăturile din pereți continuau să se înmulțească iar ușa... Ușa abia mai atârna de o balama. Doar micul pâlă de flori plantate de sora ei sub fereastră îi mai aducea puțină culoare. Fiind la periferia orașului, nu mai exista nimic în spatele casei lor. Doar hăul întunecat și infinit, unde nimeni nu îndrăznește să se aventureze. Nu se știa ce bestii se ascundeau acolo.

Împinse ușa cu grijă să nu o dărâme și fu imediat întâmpinată de mama ei, care-i smulse cu brutalitate sacul din mână și-l viră sub masă. Scoase rând pe rând lucrurile furate și începu să le ascundă.

— Te-a văzut cineva?, întrebă ea, îndesând legumele într-un butoi din colțul bucătăriei.

— Nu, șopti fata în timp ce își urmărea mama cum ochea fiecare bucată de mâncare cu lăcomie.

Se așeză pe scaunul din mica lor bucătărie, în timp ce mama ei se pregătea să gătească ceea ce ea furase cu atâta greutate. Nicio întrebare despre cum a făcut-o sau dacă au existat dificultăți. Atâta timp cât aducea mâncare, detaliile nu contau pentru ea.

— Emryn! Slavă zeilor, ești în regulă!

Sora ei tăbări pe Emryn, strângând-o într-o îmbrățișare aproape dureroasă. Părul său de culoarea migdalelor, una dintre puținele asemănări dintre ele două, era vârat într-un coc și strâns cu o bucată veche de pânză. Rochia cenușie îi atârna pe oase iar inima lui Emryn i se strânse în piept – sora ei continua să slăbească din ce în ce mai mult. O apucă ușor de umeri și o privi în ochii ei blânzi și verzi, oferindu-i un mic zâmbet.

— Bineînțeles că sunt, Elsie. Când n-am fost vreodată?

Elsie își trase un scaun de lângă masă și se așeză în fața ei, privind-o cu sprâncenele ridicate.

— De multe ori, zise ea.

Nu era nevoie să spună mai mult de-atât ca să-i aducă aminte despre ce vorbea. Toate fuseseră accidente ce puteau fi evitate dacă ar fi fost mai precaută. Altfel n-ar fi fost prinsă încercând să ia mai multă mâncare decât li se permitea, sau încercând să fure răsaduri pentru grădina lor, sau căutând o ieșire la suprafață.

De fiecare dată fusese crunt pedepsită, dar, spre nemulțumirea tuturor, nu omorâtă. Ar fi trebuit să fie omorâtă pe loc pentru tot ce făcuse, iar ei o cruțaseră.

De ce, nici ea nu știa.

Cei ce s-au denumit conducătorii orașului Aelwic erau trei bărbați pe nume Alric, Ervin și Arlo. Erau cei mai influenți din rândurile lor și aveau cele mai multe recolte, ceea ce-i mulțumea suficient de mult pe lorzii de la suprafață încât să le ofere mai mulți bani și provizii. Desigur, toată lumea știa că se urau de moarte și că așteptau momentul potrivit să-și înfigă un cuțit în spate, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva. Nu când ei aveau biciul în mână.

— Am auzit că fiica cea mare a lui Quinn, Aife, vrea să participe la Alegere. Când au auzit asta, părinții ei au închis-o în casă și au jurat că n-au s-o mai lase afară până ce se termină toată nebulia asta!

Mama lor se opri din gătit și se întoarse către ele. Părul ei blond era desprins și abia îi atingeă umerii, scoțându-i în evidență trăsăturile ascuțite și privirea nemulțumită. Poate că demult fusese o femeie drăguță, ba chiar frumoasă, dar timpul și inima ei neagră îi schimbaseră complet chipul, veștejind-o. Emryn putea citi în ochii ei deschiși și reci că nu voia să le audă discutând despre așa ceva.

— Elsie!, spuse ea cu o notă de avertisment în glas.

Elsie își răsuci capul către ea și oftă.

— Nu e drept. Ar trebui să pot participa și eu. Vreau să fiu Aleasă.

— Ai doar șaisprezece ani, te-ar mânca de vie acolo!, răcni mama lor.

După privirea furioasă, Emryn își putea da seama că sora ei se abține să-i răspundă. Deși avea doar șaisprezece ani, Elsie era printre

puținele persoane din Aelwic care ar fi dat orice să meargă în Aerilon, Orașul Elfilor Luminii. Erau creaturi de-o frumusețe orbitoare, cu urechi ascuțite și puteri de neînchipuit. Trăiau în inima munților, departe de restul lumii, departe de ei. Nu se oboseau aproape niciodată să iasă din Aerilon și probabil nu aveau nicio idee despre existența orașului Aelwic. Legende vechi spuneau că palatele lor erau într-atât de uriașe, încât nu le puteai găsi sfârșitul iar petrecerile lor puteau fi auzite din străfundurile pământului.

Nu era adevărat.

Nu auzise niciodată muzica sau strigătele lor. Nici măcar nu văzuse vreodată un elf al Luminii.

Continental lor, Attrisea, era populat de elfi mai puțin puternici, însă mult mai meschini – Elfii Întunericului. Majoritatea locuiau în Dorwine, orașul aflat nu departe de Aelwic, dacă hărțile lor erau corecte. Restul elfilor mai puțin importanți erau răspândiți prin Aelford, lumea lor, dar niciodată nu fusese suficient de interesată de ei încât să încerce să afle mai multe.

Cu toate că zvonurile indicau că era un loc plin de răutate și că elfii se delectau cu torturarea oamenilor, Elsie era de altă părere. În fiecare an, Consiliul Elfilor din orașul Dorwine era trimis aici pentru a alege un emisar. Nimeni nu știa criteriile după care se alegeau emisarii, însă știau că trebuiau să fie tineri. Emryn era de părere că îi alegeau pe cei mai tineri ca să reziste mai mult printre ei.

Cu cât se apropia mai mult ziua Alegerii, cu atât lumea se panica mai tare. Nimeni nu știa ce se întâmpla cu ei, pentru că nu mai erau vreodată văzuți și toți credeau că erau de fapt sacrificii, ofrande pentru elfii Luminii din partea oamenilor ce au fost înfrânți în bătălii acum sute de ani și aruncați aici. Elsie era convinsă că nu era așa.

Mama lor trânti pe masă patru castroane din care ieșea abur și se așeză lângă ele.

— Elsie, cheamă-l pe Loras.

Sora ei se ridică de la masă și ieși pe ușă fără să scoată o vorbă, căutându-l pe fratele lor.

— Nu ar trebui să-i spui astfel de lucruri, îi spuse Emryn mamei ei. Își dorește mai mult decât orice să iasă din gaura asta nenorocită și știi asta.

Mama se uită la ea cu o indiferență rece. Nu a știut niciodată când a încetat să-i mai pese cu adevărat de ei. Tot ce-și dorea era să îi căsătorească pe fiecare în parte cu cineva bogat și să aibă provizii pentru restul vieții ei.

— Știu, zise ea, amestecând în supa de legume. Dar nu putem atrage atenția asupra noastră. Nu cu tine aici.

Acele vorbe și-au făcut efectul asupra ei aproape imediat, deși nu îi oferise mamei satisfacția de a vedea asta. *Nu cu tine aici.* Probabil de-asta prefera să o trimită pe ea să fure mâncare și provizii, pentru că în adâncul ei își dorea să fie prinsă și ucisă, ca să poată duce o viață liniștită și departe de prejudecățile și suspiciunile celorlalți. Înțelegea de ce nu i-ar cere așa ceva lui Elsie, care era încă mică și bolnăvicioasă, dar Loras? El avea douăzeci și doi de ani, iar ea, nouăsprezece. Cu toate că se oferea zilnic să meargă în locul ei, mama lor îi interzicea de fiecare dată să facă un astfel de lucru.

Ea trebuia să fie pedepsită, nu frații ei.

Ea, pentru că ea era cea care moșteneva puteri interzise, nu ei. Sau cel puțin spera că doar ea le avea.

— Sunt lihnit, spuse Loras drept salut de îndată ce intră în bucătărie.

Se așează pe scaunul de lângă Elsie și îi oferă lui Emryn un zâmbet slab. Deși lui îi era interzis să se pună în pericol sau să fure, Loras se ocupa cu tăiatul lemnului și ajuta să construiască obiecte și locuințe pentru cei ce-și permiteau. Avea corpul bine făcut de la munca pe care o depunea zilnic pentru ore-n șir, iar părul lui, ce-l oglindea pe-al lor, era mai scurt decât ultima oară când îl văzuse. Probabil îi făcu o vizită lui Alys, singura persoană ce se preocupa de aspectul celorlalți din Aelwic, și îi oferise o tunsoare. Vorbele umblau cum că multe fete din Aelwic îl admirau pentru frumusețea lui și carisma pe care o afișa, dar puține aveau intenții serioase. Nu când erau printre cei mai săraci și exilați la marginea orașului.

În timp ce Loras îi spunea lui Elsie ultimele noutăți din oraș și ce vești se mai auzeau despre Alegeri, Emryn își amesteca supa de legume în liniște și se ruga. Se rugă la orice zei pe care muritorii îi venerau acum sute de ani, pe vremea când erau liberi, implorându-i să-i ia darurile pe care mama ei le vedea drept un blestem. Se rugă ca Alegerile ce aveau loc în două zile să treacă mai repede și să nu fie aleasă Elsie sau Loras.

Pentru că, indiferent dacă voiai să participi sau nu, elfii puteau alege pe oricine. Cu toții știau că înscrierile erau o simplă formalitate. Iar dacă unul dintre ei capta atenția elfilor... Zeii să îl aibă în paza lor.

2

— Se uită la tine, uite!, o îmbrânci cu entuziasm Lucy, singura persoană pe care o putea considera prietenă.

Își lăasă coșul cu legume proaspăt culese pe masa celui ce avea să le sorteze și să le trimită oamenilor. Asta era sarcina ei – să culeagă legumele și fructele din sere și să planteze unele noi.

Bărbatul de vârstă mijlocie îi aruncă o privire dubioasă, apoi își îndreptă atenția către legume. Le pipăi pe câteva dintre ele și aprobă din cap.

— Ai terminat pe ziua de azi. Poți să pleci.

Era și cazul. Își petrecea ore în șir în sere, încercând să crească și să cultive legume și fructe cât mai bune ca să nu fie catalogată drept nefolositoare. După toată zarva pe care o cauzase în orașul ăsta, bănuia că singurul motiv pentru care o mai țineau în viață era acela că reușea să crească cele mai bune legume și fructe dintre toți.

Lucy o luă de braț și o ghidă către ieșirea din magazinul de provizii, plimbându-și privirea printre oameni, încântată. Era de aceeași vârstă ca și Emryn, cu un păr blond bogat și lung, o privire ce părea să sclipească tot timpul și un zâmbet molipsitor. Fiind cu jumătate de cap mai înaltă ca ea și cu forme încântătoare, nu era o surpriză că atrăgea privirile tuturor tinerilor bărbați din Aelwic. Chiar când treceau prin piața aglomerată și îmbâcsită unde oamenii se adunau să negocieze și să vorbească, doi băieți s-au oprit din ceea ce făceau și au ațintit-o cu privirea pe Lucy, dându-și coate. Aceasta pur și simplu zâmbi.

— Îți jur, l-am văzut cum se uita la tine!, exclamă ea, aproape sărind în sus. Oh, Emryn, e atât de chipeș, uneori mă întreb dacă nu e cumva un elf!

— Shh, poate ne aude cineva!, o trase de braț, sperând că nimeni nu asculta. Lucy, vorbim de Bran aici. Probabil că nici nu știe cum mă cheamă.

Cu toate că era sigură că știa cine era. Toată lumea auzise de Emryn, fiica Alannei, cea care făcuse trei copii din flori și ai cărei părinți fuseseră uciși pentru că încercaseră să fugă.

Asta era una dintre descrierile bune despre Emryn. De obicei, majoritatea o mai asociau și cu furt, nesăbuire și uneori pericol. Cine era suficient de nebun încât să încerce să evadeze de aici?

Lucy o trase pe o alee întunecată, strângându-i mâna cu fermitate. Ea studia artele vindecării și practica pe cei răniți din minele de aur, unde majoritatea bărbaților din oraș lucrau. Era într-atât de talentată și dedicată, încât reușise să vindece piciorul unui om care fusese zdrobit în mină.

— Nu vorbi așa, zise ea cu o față lungă. Te urmărește de zile întregi, l-am văzut cu ochii mei!

Se sprijini de perete și privi undeva în spatele ei, trecându-și mâinile peste rochia ei albă și șorțul murdar.

— Dacă te-ar lua de nevastă, ai fi cea mai bogată femeie din Aelwic, visă ea cu ochii deschiși. Ai putea să-ți permiți leacuri pentru Elsie și materiale pentru Loras, ca să vă reconstruiască locuința. Iar tu... tu ai putea să mănânci și să nu mai arăți ca o stafie.

Emryn se uită încruntată către corpul ei. Bine, poate hainele ei murdare de pământ nu o avantajau prea mult, dar nu arăta ca o stafie. Încă avea culoare în obraji de la tot căratul de legume și fructe și nu era la fel de slabă ca și Elsie.

Dar nu ea era cea bolnavă.

— Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să mă mărit cu fiul lui Alric. El mă urăște cel mai tare dintre toți.

— Își adoră fiul, nu l-ar putea refuza într-o mie de ani!

— Păcat, pentru că eu l-aș refuza.

Îi urmări privirea lui Lucy și îl observă undeva prin spatele unor mese pline de vechituri pe Bran, înconjurat de vreo cinci sau șase băieți, dintre care doi erau frații lui. Poate că era frumos, cu părul lui ciocolatiu și mușchii proeminenți, dar nu era nimic la el ce-i inspira atracție sau orice alt sentiment. Asta probabil din cauză că era fiul unuia dintre conducătorii orașului și dacă s-ar apropia de el suficient de mult încât să descopere adevărul despre ea, atunci nimeni nu ar mai putea s-o salveze. Alric i-ar da foc personal, indiferent de ce spunea sau credea fiul lui favorit.

Numai gândul la așa ceva o făcu să se cutremure.

— Ești teribilă, se plânse ea, trecându-și o mână prin părul ei încâlcit. Cum mai e Elsie? Mai are suficiente ierburi pentru ceaiuri?

— Da, dar nu pentru mult timp. O să rămână fără ele în câteva zile.

Când iar va fi nevoită să o pună în primejdie pe Lucy ca să-i aducă ierburi ce o ajutau pe Elsie să-și recapete din puteri. Nimeni nu știa exact ce avea; de cel puțin un an începuse să piardă din greutate și nu mai era capabilă să depună orice tip de efort. Chiar și dacă mergea un pic prea repede, ajungea să nu mai poată să respire cum trebuie sau să leșine.

De-asta conducătorii orașului îi permisese să renunțe la cultivatul și creșterul plantelor și să facă ceva ce îi permitea sănătatea – să lucreze la mica bibliotecă din oraș, unde cataloga cărțile și din când în când le mai citea copiilor basme despre vremurile mai bune. Măcar atunci îi arătaseră milă.

— Îmi dai de veste când mai ai nevoie. Doar să nu fie exact înainte de Alegeri.

Numai gândul la acea zi îi făcea pielea să furnice de spaimă.

— S-a înscris cineva?

Aprobă ușor din cap, mușcându-și buza.

— Cinci muncitori din mine și două fete. Toți orfani. Nu cred că dacă ar fi avut părinți, le-ar fi permis să facă una ca asta.

Pentru că nicio persoană întreagă la minte nu și-ar lăsa copilul să se îndrepte către o moarte sigură.

— Iar tu?, o întrebă Emryn, sprijinindu-se de perete.

— Eu?, pufni indignată. Eu o să mă închid în infirmerie și o să tratez bolnavii și răniții până se va termina totul.

— Și dacă nu o să fie bolnavi sau răniți?

Își arcui colțurile gurii, o mică flacără dansând în ochii ei.

— Atunci o să rănesc personal pe câțiva.

* * *

După ce Lucy se întoarse la treaba ei iar ea mai verifică o dată plantele din sere, Emryn se îndreptă spre casă. Străzile înguste ce erau pline de oameni acum jumătate de ceas deveneau din ce în ce mai pustii și putea auzi ceasul din piață bătând, indicând că ziua de muncă se sfârșise. Majoritatea așteptau la magazinul de provizii pentru porția lor zilnică, însă ea era destul de sigură că mama lor luase porția lor de mult timp.

Nimeni nu se obosea să se uite în direcția ei sau să o salute. Își repetă de nenumărate ori că nu conta, că nu avea să fie batjocorită de ei și că tot ceea ce făcea era ca să-i fie bine lui Elsie. Nu putea s-o lase să moară de foame.

Era o vreme când vorbele lor ar fi înțepat-o, cu mult înainte să realizeze că faptul că fura nu era singurul motiv pentru care se fereau de ea. Odată, o femeie în vârstă o surprinsese când a stins un foc dintr-o vatră când credea că era complet singură.

Nici nu folosisese apă. Pur și simplu sufocase acel foc.

Altă dată, după ce fusese biciuită pentru că furase din mâncare și aruncată pentru câteva nopți în temnițe, se înfurie atât de tare, încât lovi cu pumnul peretele de piatră al închisorii și îl sfărâmă.

După asta, veștile se răspândiră, dar nimeni nu putea confirma că ea era cu adevărat de vină. Bătrâna putea foarte bine să delireze, iar

peretele... nimeni nu a fost acolo să vadă că ea era făptașa. Așa că au lăsat-o în pace.

Pentru moment.

— Emryn!

Tresări la auzul numelui ei venind din gura unui străin și se întorse către Bran. Se afla la câțiva metri distanță de ea, respirând greoi și cu ochii mari cât cepele.

Emryn ridică din sprâncene și așteptă.

— Ăă, voiam..., făcu un pas nesigur în direcția ei, apoi încă unul. Voiam să te întreb cum se mai simte Elsie. E mai bine?

Poate dacă nu s-ar fi bâlbâit atâta, ar fi crezut că-l interesa cu adevărat bunăstarea surorii ei. Își păstră expresia neutră și își scutură capul.

— E la fel.

— Îmi pare rău, zise el. Tu cum ești?

Limba o ardea să-l întrebe dacă într-adevăr îl interesa, dar se abținu. Nu voia să se pună rău cu fiul unuia dintre conducătorii orașului. Cauza deja destule probleme fără să fie amestecată și cu el.

— La fel ca întotdeauna. Acum scuză-mă, trebuie să ajung acasă, sunt obosită.

Îi întoarse spatele fără să-i mai spună ceva și se rugă să nu o urmărească.

— Stai!

Cam atât și cu norocul ei.

O prinse din urmă și o apucă de braț, răsucind-o către el. Chiar și în lumina slabă a felinarelor, Bran arăta frumos într-un fel brutal. Era masiv precum un munte, înalt și cu obrajii rumeniți. Hainele lui erau murdare de la munca în mine și pielea îi strălucea de la transpirație.

Nu-i plăcea absolut deloc de el.

— Îmi plac, spuse pe neașteptate, după care ochii i se măriră considerabil, de parcă nici el nu credea că a spus așa ceva. Îmi plac, chiar dacă ceilalți se feresc de tine și te vorbesc pe la spate.

Huh, ca să vezi. Aparent o vorbeau și pe la spate. Bine de știut.